

Davant les eleccions del 12 de maig a Catalunya

Compartim com a col·lectiu la mateixa situació que molts dels nostres conciutadans experimenten personalment: no tenim cap opció política que reflecteixi adequadament les nostres inquietuds i projectes de vida; **no ens sentim representats**.

No ens sentim representats per una **mala forma de govern**, una característica estesa i comuna, i pel fet que els partits polítics es consideren a si mateixos com a fins quan només són mitjans al servei de la representació del poble. Han **degradat la democràcia i l'han convertit en partitocràcia**, un mal nou, i en demagògia, un mal antic denunciat ja per Aristòtil.

La pràctica totalitat dels partits representats al Parlament de Catalunya **no reflecteixen la concepció cristiana** i, en molts casos, hi són explícitament contraris. Si bé algun n'assumeix aspectes concrets, el balanç, lluny de ser satisfactori, és parcial i desequilibrat. Quan ens referim a la concepció cristiana **no parlem d'una qüestió de fe, sinó d'una cultura**, una antropologia i una concepció moral que estan a l'abast de la raó i la seva lògica.

L'absència de l'humanisme cristià es manifesta de moltes maneres. Per exemple, en la **postergació de les necessitats dels més febles**, els nostres conciutadans sense llar. En la manca d'ajuts a les famílies amb fills petits i en l'índex de pobresa infantil, superior al de la població adulta a Catalunya. En la manca de solucions per a l'educació, especialment la pública –bàsicament per motius ideològics– i en l'escassetat d'habitatges socials: una persona amb un salari mitjà que pugui estalviar el 10% dels seus ingressos tarda 75 anys a poder pagar el preu mitjà d'un habitatge. En l'abandonament en què es troben els presos i en una política que viu d'esquena a les condicions de vida reals de la nostra ferida pagesia. En una excessiva burocràcia i les també excessives esperes en la sanitat i en la percepció dels ajuts a la dependència. Això és així perquè renunciar a la cultura cristiana significa no situar en el frontispici de les polítiques públiques la solidaritat i la destinació universal dels béns.

Si no hi ha cultura cristiana, el bé comú, que és la finalitat de la política, esdevé una abstracció incapaç d'encarnar-se en acció de govern. Aleshores veiem les crisis que la imprevisió i la mala gestió generen: el dèficit d'infraestructures que garanteixin la disponibilitat d'aigua o d'energia, el col·lapse de l'AP-2, la incapacitat de prendre una decisió sobre l'aeroport de Barcelona o l'etern deficient servei de Rodalies.

Tots els partits, sense excepcions, ignoren un principi de la concepció social cristiana: el de subsidiarietat. L'entenen a mitges o com una prolongació de l'estat en les seves diverses administracions públiques; així ho fa la mateixa Generalitat. La subsidiarietat comença en les famílies, les comunitats naturals i les associacions. És a elles, en primer lloc, a les quals cal facultar perquè disposin dels mitjans necessaris per abordar les qüestions que els incumbeixen, començant per l'educació.

El principi de participació és una estafa; el principi de veritat, una manipulació continuada. El de llibertat està cada vegada més condicionat pels dictats de la cultura *woke* governant a Catalunya i a Espanya, pel feminisme de la guerra de gèneres i la teoria *queer*, que s'imposa totalitàriament en moltes universitats i escoles. En aquest context, a més, la justícia està maltractada i és extremadament tardana per falta de mitjans.

La nostra vida política manca d'una condició essencial per a l'èxit de la democràcia: l'amistat civil entre tots els qui hi participen, malgrat les possibles diferències. Es tracta del reconeixement entre els diversos intervinents de l'existència d'una fraternitat específica motivada pel fet que tots ells es pressuposen guiats pel mateix objectiu: construir el bé comú, encara que els seus camins per aconseguir-ho siguin diferents. En la política democràtica no hi pot haver enemics i sí només adversaris, per l'elemental raó que són els adversaris els qui garanteixen la pluralitat que justifica la democràcia, i que, sense ells, aquesta no podria existir. Rebutgem, per tant, que s'aixequin murs en la vida política, que es practiquin exclusions i s'assenyalin línies vermelles, que algú o alguns s'atribueixin una primàcia moral que ningú posseeix.

Hem assenyalat la falta de representació i les deficiències de la política actual, però no per complaure'ns en la crítica, ni per anunciar una catàstrofe. Al contrari, afirmem la nostra esperança que és possible transformar en bé aquesta realitat si la comunitat cívica fa un pas endavant, recupera els fonaments de la nostra cultura comuna i reprèn el camí del bé compartit. Nosaltres, el Corrent Social Cristià, com a moviment social, cultural i polític, hi volem contribuir. Per això cridem a participar a tots els desencantats amb l'actual política, a fi de construir una nova realitat que entengui la política com un servei a tota la comunitat i exerceixi les virtuts com a guia de comportament.

Transformar en bé aquest estat de coses no és fàcil i per aquest motiu cal començar ara mateix.

Fem un primer pas. Demanem a tots el partits polítics que es presenten a les eleccions que signin, abans del 12 de maig, una declaració comuna: «Per la concòrdia i l'amistat civil», que expressi el seu compromís de posar fi a l'actual política de desqualificacions mútues, d'exposar les seves diferències per mitjà

del debat racional i de fonamentar la seva presència en propostes positives davant els problemes comuns.

Demanem també als partits que es comprometin a pactar una **lleï electoral pròpia de Catalunya** en la present legislatura –després de quasi mig segle d’incapacitat per acordar-la– que faci possible l’elecció directa dels diputats i estableixi la seva dependència amb relació als seus electors i les obligacions corresponents.

Si vols contribuir a aquesta acció per millorar el mal estat de la política entra en aquest enllaç: <https://elcorrent.org/formulari-dinscripcio/>.